

Sygn. akt I C 665/13

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:
Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant : sekr. sąd Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **P. C.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

1. zasądza od (...)..A. w W. na rzecz P. C. kwotę 9.000 złotych (dziewięć tysięcy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz P. C. kwotę 450 złotych (czteryście pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobranie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa:
 - od P. C. kwotę 475,66 złotych (czteryście siedemdziesiąt pięć 66/100);
 - od (...) S.A. w W. kwotę 1.275,66 złotych (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt pięć 66/100).

Sygn. akt I C 665/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 kwietnia 2013 r. P. C. wystąpił o zasądzenie

od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 18.000 zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia w związku z wypadkiem drogowym z dnia 23 sierpnia 2012 r. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego powiększonych o stawkę podatku VAT

w wysokości 23 %. Powód wystąpił ponadto o ustalenie, iż pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za przyszłe niedające się w chwili obecnej ustalić skutki wypadku.

[pozew – k. 3-7]

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą

w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Pozwany wskazał, że uznał swoją odpowiedzialność

za szkodę co do zasady i wypłacił na rzecz powoda 2.000 zł zadośćuczynienia, które w pełni rekompensują doznaną przez niego krzywdę. Ponadto przyznał powodowi 97 zł odszkodowania.

[odpowiedź na pozew – k. 30-32]

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 sierpnia 2012 r. w Ł. na ul. (...) kierujący samochodem osobowym marki S. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas zmiany zajmowanego pasa ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu po pasie, na który zamierzał wjechać P. C. jadącemu motocyklem marki S. nr rej. (...), wskutek czego zderzył się ze wskazanym motocyklem, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia. [kopia wyroku - k. 11]

Powód jechał motocyklem wraz z 9-letnim synem. Po wypadku martwił się o niego, gdyż syn był przerażony i bardzo krzyczał. Powód zawiózł go do szpitala na ul. (...) w Ł.. Po czterech godzinach od wypadku powód sam zaczął odczuwać ból lewej stopy. Nie mógł chodzić. Ból promieniował w kierunku lędźwiowym kręgosłupa.

[przesłuchanie powoda – k. 237v w zw. z k. 52-53 wyjaśnień informacyjnych, k. 237v]

Od 31 sierpnia 2012 r. powód leczony był w (...) w Ł.. W wykonanym zdjęciu rtg kręgosłupa nie stwierdzono zmian pourazowych. Zalecono zabiegi fizykoterapeutyczne na kręgosłup lędźwiowy.

Od 11 października 2012 r. powód leczyl się w Poradni Neurologicznej MSW w Ł.. Zgłaszał okresowe dolegliwości bólowe kręgosłupa głównie odcinka lędźwiowego, które dokuczały powodowi od wielu lat. Podczas kolejnych wizyt powód zgłaszał dolegliwości bólowe części lędźwiowej kręgosłupa. Lekarz stwierdził powikłania korzeniowe. W nadaniu TK kręgosłupa lędźwiowego z dnia 5 listopada 2012 r. opisano niewielką okrężną wypuklinę dyskową na poziomie L4/L5 i umiarkowaną okrężną wypuklinę L5/S1 częściowo zwężającą otwory międzykręgowe. Od dnia 20 października 2012 r. powód został uznany za zdolnego do pracy. W listopadzie 2012 r., w lutym 2013 r. oraz we wrześniu 2013 r. powód przeszedł 3 serie zabiegów rehabilitacyjnych.

[kopia historii choroby Poradni Neurologicznej – k. 12, k. 111-113, k. 170-171, k. 190, k. 224, kopia zaświadczenia o zdolności do pracy – k. 13, badanie TK kręgosłupa – k. 14, k. 115, kopia skierowania na zabiegi fizjoterapeutyczne – k. 15, k. 24, k. 117-117v, k. 119, k. 151, k. 225, kopie skierowań na badania – k. 13, k. 16, k. 114, k. 118, k. 191, kopia badania MR – k. 45, k. 120, k. 223, kopia historii choroby (...) – k. 107-110, k. 116, k. 121, k. 123, kopia historii choroby M. C. – k. 25-27, k. 148-150v]

W 2000 r. powód przewrócił się na schodach i od tego czasu zaczął odczuwać problemy z kręgosłupem. Po tym zdarzeniu czasami odczuwał ból kręgosłupa.

[przesłuchanie powoda – k. 237v]

Po wypadku powód przyjmował leki przeciwbólowe i przeciwzkrzepowe. [przesłuchanie powoda – k. 237v w zw. z k. 53 wyjaśnień informacyjnych]

W wyniku wypadku powód doznał urazu kręgosłupa lędźwiowego. Z punktu widzenia neurologicznego powód odczuwał cierpienia fizyczne w stopniu umiarkowanym do ok. 2 miesięcy po urazie. Nasilenie zespołu bólowego kręgosłupa było zatem nieznaczne. Objawy powikłań korzeniowych stwierdzone w dniu 11 października 2012 r. w Poradni Neurologicznej nie są skutkiem wypadku, gdyż w okresie od wypadku aż do wskazanej wizyty powód nie był z tego powodu leczony. Wynikają one ze zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa lędźwiowego powoda. Objawy powikłań korzeniowych w postaci rwy kulszowej występują natychmiast po wypadku na skutek uszkodzenia tzw. dysku międzykręgowego.

[pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 105-106, pisemna opinia uzupełniająca – k. 174]

Powód doznał stłuczenia odcinka lędźwiowego kręgosłupa na bazie istniejących w dniu wypadku zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Uraz sam w sobie nie spowodował żadnych istotnych implikacji klinicznych w stanie zdrowia powoda,

a leczone dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa wynikają z samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa.

[pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii P. R. – k. 203-209, ustna opinia uzupełniająca – k. 238 00:06:10-00:12:35]

W wypadku powód doznał również stłuczenia stawu skokowego lewego bez upośledzenia funkcji. Z punktu widzenia ortopedycznego wypadek nie spowodował u powoda uszczerbku na zdrowiu. Cierpienia fizyczne powoda były stopnia miernego. W początkowym okresie, tj. ok. 2-3 tygodni stan zdrowia powoda powodował niewielkie utrudnienia życia codziennego z powodu utrudnionego poruszania się.

[pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii – k. 142-145]

Po wypadku powód odczuwał lęk związany z jazdą motocyklem i samochodem. Przypominały mu się obrazy związane z wypadkiem. Konsultowany był przez lekarza psychiatrę, który stwierdził zaburzenia stresowe pourazowe.

[przesłuchanie powoda – k. 237v w zw. z k. 53 wyjaśnień informacyjnych, k. 237v, kopia historii choroby Poradni Psychiatrycznej – k. 73-74v]

U P. C. na skutek wypadku w dniu 23 sierpnia 2012 r., oprócz obrażeń somatycznych, wystąpiły zaburzenia psychiczne, tj. zaburzenia stresowe pourazowe w stopniu niebyt nasilonym. Zaburzenia te pojawiły się po okresie latencji, wiosną 2013 r. Zaburzenia te kwalifikowały powoda do leczenia specjalistycznego (psychiatrycznego) oraz terapii psychologicznej. Następnie zaburzenia te były miernie nasilone. Spowodowały długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 3 % wg poz. 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r.

[pisemna opinia biegłego z zakresu psychiatrii – k. 68-72, pisemna opinia uzupełniająca - k. 94-95]

Powód pracuje jako funkcjonariusz Policji. Ma pracę siedzącą zwłaszcza przy komputerze, jednakże w każdej chwili może zostać oddelegowany do innego zajęcia. [przesłuchanie powoda – k. 237v w zw. z k. 53 wyjaśnień informacyjnych, k. 237v]

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 1 września do 19 października 2012 r.

[kopie zaświadczeń lekarskich – k. 22-23]

Prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 11 grudnia 2012 r. wydanym w sprawie (...) Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi uznał kierującego samochodem marki S. (...) winnym spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym, za co wymierzył mu karę 500 zł grzywny. [bezsporne, nadto kopia wyroku – k. 11]

W dniu 11 marca 2013 r. powód zgłosił szkodę (...) S.A., które w dacie zdarzenia udzielało sprawcy kolizji ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód wystąpił o zapłatę m.in. 25.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

[bezsporne, nadto kopia zgłoszenia szkody – k. 17, załączone akta szkody]

Ubezpieczyciel przyznał powodowi 2.000 zł zadośćuczynienia oraz 97,02 zł zwrotu kosztów leczenia.

[bezsporne, nadto kopia decyzji – załączone akta szkody]

Powód nadal leczy się z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa. Po wypadku dolegliwości te się zintensyfikowały. Na zmianę pogody powód odczuwa ból w stawie skokowym. Przyjmuje leki przeciwbólowe.

[przesłuchanie powoda – k. 237v]

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów, które uznał za wiarygodne. Opinie biegłych były spójne i logiczne. Pełnomocnik powoda zakwestionował, iż objawy korzeniowe występujące u powoda nie są skutkiem wypadku, jednakże dwaj biegli z zakresu neurologii w sposób przekonujący zgodnie stwierdzili,

że objawy te mają swe źródło w chorobie zwyrodnieniowej kręgosłupa.

Sąd zważył, co następuje:

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych – art. 436 § 2 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003/124/1152 z zm.) – art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności za sprawcę zdarzenia. Podniósł, że zadośćuczynienie wypłacone powodowi w toku postępowania likwidacyjnego w pełni rekompensuje jego roszczenie.

Stosownie do art. 444 § 1 k. c. zd. pierwsze, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W myśl art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zarówno w orzecznictwie, jak i w nauce prawa przyjmuje się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. W orzecznictwie ukształtował się przy tym pogląd, że wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, nr 4, poz. 92, LEX nr 13394, wyrok z 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, LEX nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2013 r., I ACa 26/13, LEX nr 1293609, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 marca 2013 r., I ACa 969/12, LEX nr 1293618). Powoływanie się przez sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może jednakże prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40, LEX nr 141820, zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 r., III APa 21/10, POSAG 2011/1/51-78, LEX nr 784244).

W aktualnej linii orzecniczej Sądu Najwyższego zwraca się uwagę na konieczność rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury, które to okoliczności muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego i sytuacją życiową, w jakiej się znalazł (zob. wyrok SN z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95, Biul. SN 2008/4/11, LEX nr 369691; wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354, wyrok SN z 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, LEX nr 351187).

Jak wynika z powyższego, zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne,

aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. Jego wysokość winna być zatem ustalona w odniesieniu do osoby pokrzywdzonego i całokształtu okoliczności konkretnej sprawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że wskutek zdarzenia z dnia 23 sierpnia 2012 r. powód doznał stłuczenia odcinka lędźwiowego kręgosłupa oraz stłuczenia stawu skokowego lewego. Biegli z zakresu neurologii zgodnie stwierdzili, iż odczuwane przez powoda powikłania korzeniowe kręgosłupa nie są skutkiem wypadku. Nie da się jednakże zaprzeczyć, iż po wypadku dolegliwości bólowe kręgosłupa się zintensyfikowały, co należało wziąć pod uwagę przy ustalaniu należnego powodowi zadośćuczynienia. Sąd miał także na uwadze, iż powód pracuje w zawodzie policjanta i pomimo, że obecnie wykonuje pracę siedzącą, w każdej chwili może zostać oddelegowany do innych zajęć, w tym wymagających sprawności fizycznej. Należy mieć także na uwadze, że powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 3 % według poz. 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz. U. z 2013 r. nr 954) z powodu zaburzeń stresowych pourazowych kwalifikujących się do leczenia psychiatrycznego. Źródłem ogromnego stresu dla powoda był również niewątpliwie fakt, że w kolizji uczestniczył również jego 9-letni syn.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi zadośćuczynienia w łącznej kwocie 9.000 zł, uwzględniając dobrowolną wypłatę przez ubezpieczyciela 2.000 zł z tytułu zadośćuczynienia. Łączna kwota z tego tytułu rekompensuje doznaną przez powoda krzywdę, nie będąc przy tym kwotą wygórowaną. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

Sąd oddalił powództwo w zakresie ustalenia odpowiedzialności powoda za skutki wypadku na przyszłość. Powód doznał jedynie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu,

zaś z opinii biegłych nie wynika aby stan powoda miał ulec pogorszeniu. Ponadto, zgodnie

z aktualnie obowiązującym § 3 art. 442¹ k.c. w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Tym samym powódka będzie mogła dochodzić kolejnych roszczeń, o ile powstaną w przyszłości, w ciągu trzech lat od chwili, gdy dowie się o „nowej” szkodzie. Czas na dochodzenie tych roszczeń nie jest ograniczony żadnym innym terminem, który wiązałby swój początek z datą powstania zdarzenia szkodzącego, tak jak miało to miejsce w poprzedniej regulacji,

gdy w każdym wypadku roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawniało się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę.

O obowiązku zapłaty odsetek od zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. nr 124, poz. 1152 ze zm.). Powód zgłosił szkodę pozwanemu 11 marca 2013 r., wobec czego odsetki należało zasądzić po upływie 30 dni od wskazanej daty, tj. od 11 kwietnia 2013 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 50 %. Poniósł koszty procesu w kwocie 2.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika,

17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 900 zł opłaty sądowej i 800 zł zaliczek

na biegłych. Łącznie 4.117 zł. Pozwany poniósł 2.417 zł kosztów procesu. Koszty opinii biegłych wyniosły łącznie 2.551,33 zł, co daje kwotę po 1.275,66 zł, którą powinna uiścić każda ze stron. Należność powoda należało pomniejszyć o wpłaconą zaliczkę w kwocie 800 zł, co daje kwotę 475,66 zł. Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. należało zatem nakazać pobranie na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwoty 475,66 zł zaś

od pozwanego – 1.275,66 zł. Powód poniósł łącznie 4.592,66 zł kosztów procesu. (4117 zł + 475,66 zł). Pozwany poniósł łącznie 3.692,67 zł. (2.417 zł + 1.275,67 zł). W sumie koszty postępowania wyniosły 8.285,33 zł, wobec czego pozwany winien jest uiścić na rzecz powoda 450 zł. [4.592,66 zł – (8.285,33 / 2)].

W tym stanie faktycznym należało orzec jak w sentencji.